

Sygnatura akt IV U 53/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 17 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z odwołania B. K.

od decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziału (...) we W. z dnia 16 grudnia 2019 r. roku, znak: (...),
znak (...) - DS. (...) .850.2019

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje powódce B. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 13.11.2019r.
do dnia 20.12.2019r.

UZASADNIENIE

Powódka B. K. wniosła odwołanie od decyzji wydanej przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego P. Terenowej w W. w dniu 16 grudnia 2019 roku odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego z tytułu czasowej niezdolności do pracy za okres od dnia 13 listopada 2019 roku do dnia 20 grudnia 2019 roku domagając się jej zmiany. W uzasadnieniu wskazała, że od 13 listopada 2019 roku do 20 grudnia 2019 roku pobierała zasiłek z powodu innego schorzenia niż w poprzedzającym okresie.

W odpowiedzi na odwołanie Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego P. Terenowa w W. wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazano podstawy prawne decyzji, tj. przepisy ustawy z dnia 20 grudnia 1999 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2019 r., poz. 299 ze zm.). Wskazano, że powódka korzystała z zasiłku chorobowego w okresie od 21 marca 2018 roku do 12 października 2018 roku (tj. przez 180 dni) a następnie od 13 października 2018 roku do 7 października 2019 roku (360 dni). Od 15 października 2019 roku do 31 stycznia 2020 roku powódka ponownie korzystała ze zwolnień lekarskich, przy czym za okres od 15.10.2019 roku do 20.12.2019 roku organ rentowy odmówił przyznania zasiłku chorobowego opierając się na opinii Lekarza (...) KRUS, który stwierdził, że nie ma podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego, bowiem niezdolność do pracy wywoływana jest u powódki tą samą jednostką chorobową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. K. od 21 marca 2018 roku leczyła się w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej (...) Sp. z o.o. w W. z powodu dolegliwości bólowych prawego stawu barkowego. Powódka była czasowo niezdolna do pracy w okresie od 21 marca 2018 roku do 12 października 2018 roku (łącznie 180 dni), nr statystyczny choroby to M15. Kolejne zaświadczenie lekarskie obejmowało okres od 13 października 2018 roku 7 października 2019 roku (łącznie 360 dni) i wskazano w nim nr statystyczny choroby M19. W w/w okresach powódka pobierała zasiłek chorobowy. Kolejne zwolnienia lekarskie wystawiane dla powódki obejmowały okresy od 15 października 2019 roku do 29 października 2019 roku, od 30 października 2019 roku do 12 listopada 2019 roku, od 13 listopada 2019 roku do 28 listopada 2019 roku, od 29 listopada 2019 roku do 10 grudnia 2019 roku, od 11 grudnia 2019 roku do 20 grudnia 2019 roku. W powyższych zaświadczeniach jako nr statystyczny choroby wskazano M15.

Prezes KRUS Oddziału w W. wydał decyzje odmawiające powódce prawa do zasiłku chorobowego:

1. w dniu 24 października 2020 roku za okres od 15 października 2019 roku do 29 października 2019 roku;
2. w dniu 31 października 2019 roku za okres od 30 października 2019 roku do 12 listopada 2019 roku,

wskazując, że powódka z dniem 7 października 2019 roku wyczerpała 360 dniowy okres przedłużenia wypłaty zasiłku chorobowego, a przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem w dniu 15 października 2019 roku ponownej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą nie przekroczyła 60 dni.

Powyższe decyzje poprzedzone były wydaniem przez Lekarza (...) KRUS opinii, w której stwierdzono, że nie ma podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego, bowiem niezdolność do pracy wywołana jest u powódki przez tą samą jednostkę chorobową.

Decyzją Prezesa KRUS Oddziału w W. wydaną w dniu 16 grudnia 2019 roku odmówiono powódce prawa do zasiłku chorobowego za kolejny okres od 13 listopada 2019 roku do 20 grudnia 2019 roku, podtrzymując argumentację zawartą w dwóch poprzednich decyzjach.

W dniu 9 stycznia 2020 roku B. K. wniosła odwołanie od decyzji Prezesa KRUS Oddziału w W. z dnia 16 grudnia 2019 roku, powołując się na okoliczność iż niezdolność do pracy, wynika z innego schorzenia, dlatego zasadne było rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego.

Za okresy od 21 grudnia 2019 roku do 3 stycznia 2020 roku, od 4 stycznia 2020 roku do 15 stycznia 2020 roku, od 16 stycznia 2020 roku do 24 stycznia 2020 roku powódka również przedłożyła zwolnienia lekarskie ze wskazaniem numeru choroby M15, przy czym Prezes KRUS Oddziału w W. decyzjami z dnia 9 i 16 stycznia 2020 roku odmówił przyznania zasiłku chorobowego również za te okresy.

Dowód:

-akta KRUS Oddziału w W. w załączeniu.

W dniu 12 listopada 2018 roku u powódki stwierdzono bóle ręki lewej. W badaniu zdiagnozowano ograniczenie ruchomości w lewym stawie barkowym. B. K. z powodu powyższych dolegliwości była konsultowana w poradni ortopedycznej. Po 13 listopada 2019 roku przyczyną niezdolności do pracy powódki było schorzenie lewego stawu barkowego. Zatem mimo, że w zaświadczeniach lekarskich za okres od 13 listopada 2019 roku do 20 grudnia 2019 roku widnieje ten sam numer statystyczny choroby (M15) to schorzenie dotyczy drugiego stawu barkowego (lewego) i jest to inna przyczyna niezdolności do pracy. Zasadne było zatem rozpoczęcie nowego okresu niezdolności do pracy powódki od dnia 13 listopada 2019 roku.

Dowód:

-opinia biegłego ortopedy S. G. wydana w dniu 21 października 2020 roku (k. 21-22).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 174), zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który wskutek choroby jest niezdolny do pracy nieprzerwanie przez co najmniej 30 dni. Zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu ubezpieczenia (art. 14 ust. 7 pkt 2 cyt. ustawy).

Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 870) do okresu zasiłkowego wlicza się okresy

poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Jak więc wynika z treści zacytowanego wyżej przepisu do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy.

Pozwany twierdził, że powódka B. K. w dniu 7 października 2019 roku wykorzystowała 360 dniowy okres niezdolności do pracy (rozpoczęty w dniu 13 października 2018 roku). Kolejny okres niezdolności do pracy rozpoczął się w dniu 15 października 2019 roku i był on spowodowany tą samą chorobą. Ponieważ przerwa pomiędzy poprzednią niezdolnością do pracy a kolejną spowodowaną tym samym schorzeniem trwała krócej niż 60 dni, zatem zasadne było odmówienie powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 października 2019 roku. Odmowa przyznania B. K. zasiłku za okres od 13 listopada 2019 roku do dnia 20 grudnia 2019 roku stanowiła zatem konsekwencję wydania decyzji co do okresów poprzedzających, w których powódka korzystała ze zwolnień lekarskich.

Powódka w opozycji do organu rentowego podnosiła, że z dniem 15 października 2019 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy, ponieważ zaświadczenia lekarskie wystawiane od tego dnia dotyczyły innego schorzenia, bólu lewego barku a nie prawego stawu barkowego jak do 7 października 2019 roku.

W świetle powyższych stanowisk stron Sąd musiał ocenić czy niezdolność do pracy powódki B. K. w okresie od 13 listopada 2019 roku do 20 grudnia 2019 roku rzeczywiście wynikała z tego samego schorzenia, w związku z którym powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim do 7 października 2019 roku, czy też z dniem 15 października 2019 roku otwarty został nowy okres zasiłkowy, wynikający z innego schorzenia. W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy, który dysponuje wiadomościami specjalnymi niezbędnymi do oceny powyższych okoliczności.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu ortopedii z dnia 21 października 2020 roku, niezdolność do pracy powódki w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji nie została spowodowana tą samą chorobą, co niezdolność do pracy zakończona w dniu 7 października 2019 roku bowiem u B. K. wystąpiły dwa niezależne schorzenia, częściowo nakładające się w okresie przełomu lat 2018/2019. Zatem mimo, że w zaświadczeniach lekarskich wskazywano te same numery statystyczne choroby, to niezdolność do pracy w okresie od 13 listopada 2019 roku do 20 grudnia 2019 roku dotyczy drugiego stawu barkowego (lewego) i jest to inna przyczyna niezdolności do pracy.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż brak było materialnej podstawy odmowy powódce prawa do świadczenia i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.